

Caroline's dagboek

Caroline's dagboek

Richard Otten

Schrijver: Richard Otten
Eindredactie: Beppie Ottenheim
Coverontwerp: Edith Wawrowska
ISBN: 9789461935311
2014 © Richard Otten

A candy-colored clown they call the sandman
Tiptoes to my room every night
Just to sprinkle star dust and to whisper
“Go to sleep, everything is all right”

In Dreams, Roy Orbison (1963)

Proloog

‘Olifanten zijn grote dieren en ze hebben veel opvallende kenmerken. Welke weten jullie op te noemen?’ Juf Ellis liet de leerlingen hun gang gaan.

‘Grote oren! Slurf! Slagtanden! Grijs!’ Een groep van twintig kinderen reageerde enthousiast. Behalve één jongen.

Mickey zat achterin in de klas en keek afwezig naar buiten. Terwijl zijn klasgenootjes vrolijk verder gingen, kwam er van Mickey geen reactie. Juf Ellis was de stilte van Mickey gewend van vorig schooljaar, maar toen had hij nog wel gelachen of tenminste iets van een reactie gegeven. Ze besloot om hem erbij te betrekken.

‘Mickey, wat vind jij van olifanten?’ Hij bleef naar buiten kijken zonder op de vraag van juf Ellis te reageren.

‘Mickey, hoor je me wel?’ Nog steeds geen reactie. De andere kinderen waren inmiddels stil. Het was de eerste schooldag voor de kinderen van De Carrousel, een school voor speciaal onderwijs in Steengroeve. Aangezien Mickey een ernstige vorm van autisme had, kreeg hij vaak extra aandacht. Er waren in het verleden zelfs gesprekken geweest of de tienjarige Mickey misschien toch beter af was bij een volledige individuele begeleiding. Zijn ouders hadden geprotesteerd. Ze vonden het belangrijk dat Mickey in een groep werd opgenomen, ze moesten hem alleen wat meer tijd geven. Juf Ellis had ondertussen al drie jaar van haar tijd gegeven en vorig jaar leek er verandering in te komen, maar op die eerste schooldag op dinsdag, 30 augustus was Mickey weer terug bij af. Ze legde haar hand op zijn schouder en zakte door haar knieën.

‘Wat is er aan de hand, Mickey? Wat is daarbuiten te

zien?’ Hij bleef stil, juf Ellis zag zijn blik op oneindig staan. De stem van juf Ellis bleef vriendelijk. Ze had de kwaliteit om alles op een zoete, niet geërgerde manier te verwoorden.

‘Ik weet dat het moeilijk is om weer een hele dag hier te zitten, maar we zullen er een leuke tijd van maken, ja toch?’ Hij draaide zijn hoofd en keek naar beneden zonder iets te zeggen. Die reactie was voldoende voor juf Ellis. Ze ging weer recht staan en aaide hem over zijn bol. Iets wat leek op een klein lachje verscheen op zijn gezicht. Op een normale basisschool zouden de kinderen gemeen gelachen hebben of Mickey voor rare vogel uitmaken, maar niet bij de Carrousel, het eerste wat ze hier krijgen geleerd, is respect voor elkaar te hebben, zonder vooroordelen, en juf Ellis deed haar werk verdomd goed.

De eerste schooldag ging snel voorbij. De klas had de hele middag mogen werken aan een grote poster die het nieuwe schooljaar inluidde. Deze poster werd dan een heel jaar opgehangen in de hal van de school. Iedereen was vrij om te tekenen wat ze maar wilde. Zelfs Mickey had zich ertussen gemengd, al bleef hij stil. Terwijl de meeste kinderen iets vrolijks tekenenden, zat Mickey constant met een zwarte stift op en neer te gaan.

‘Ben je niet bang dat je op die manier de stift snel leeg hebt?’ Juf Ellis stond achter hem en bekeek de zwarte vlek. Ze zette haar bril recht en bekeek het “kunstwerk” sceptisch. ‘Het ziet er uit als een raaf, een mooie vogel. Wil je niet wat meer kleurtjes gebruiken?’ Dromerig liet Mickey de zwarte stift vallen en pakte een rode kleur. Hij begon rode bolletjes in het zwarte vlak te tekenen. ‘Ah, zie

je, dat geeft toch al wat meer variatie.’ Ze liep verder en bekeek de tekeningen van de andere kinderen.

Het was bijna drie uur en de kinderen mochten hun namen onder de grote tekening zetten. Hierna tilden ze samen het grote canvas op. Dit brachten ze met juf Ellis naar de gang. Met punaises maakte de juf de poster vast.

‘Het is prachtig geworden’, zei ze met een trotse stem, terwijl ze zich omdraaide naar de groep. ‘Zo, de eerste dag is alweer voorbij, ik ben enorm trots op jullie. Ik zie dat jullie ouders al buiten staan te wachten. Ga lekker naar huis en dan zie ik jullie morgen weer, vergeet jullie rugzakken niet.’ De kinderen pakten hun rugzakken van de kapstok en renden uitgelaten naar de uitgang.

‘Voorzichtig’, riep juf Ellis hun na, maar het had niet veel zin. Ze moest er zelfs om lachen. Alleen Mickey strompelde langzaam naar buiten, hij vertoonde geen enkele pit. Juf Ellis schudde haar hoofd. *Arme jongen.* Ze keek naar de poster die ze zojuist hadden opgehangen. Veelal kleurrijke prenten. Ze bekeek de zwarte vlek die Mickey had getekend. De tinten die hij had gebruikt vormden een eng beeld. Het leek wel of er een gezicht verborgen ging in de chaos. Twee starende ogen en een mond die op een hatelijke manier lachte. Ellis sloot voor een moment haar ogen en opende ze weer. Nu zag ze weer niets anders dan de zwarte vlek met rode tinten, het gezicht was weg. *Tijd om naar huis te gaan, Ellis, je begint dingen te zien die er niet zijn.* Ellis liep terug naar haar lokaal, pakte haar tas en sloot de deur achter zich. Ze liep langs een ander lokaal waar haar collega Marion nog les aan het geven was. Ze zwaaiden naar elkaar.

Buiten was het rustig, de ouders en hun kinderen waren inmiddels naar huis en het schoolplein lag er verlaten bij. Haar auto stond aan de andere kant van de straat. Terwijl ze over het schoolplein liep, zag ze op het muurtje aan het eind van het plein iemand zitten. Het bleek Mickey te zijn. Het was inmiddels kwart over drie.

‘Hey Mickey, ben je nog niet naar huis?’ Hij schudde zijn hoofd: ‘Pappa komt zo.’ Het waren zijn eerste woorden die dag.

‘Hij is wel erg laat dan, normaal is hij toch niet zo laat.’ Mickey haalde zijn schouders op.

‘Zal ik je naar huis brengen? Dan bellen we je vader thuis wel op, als hij tenminste nog onderweg is.’ Opnieuw schudde de jongen zijn hoofd: ‘Pappa is zo hier.’ Ellis keek hem vriendelijk aan. ‘Goed Mickey, wees voorzichtig, ik zie je morgen weer, oké?’

‘Oké,’ zei Mickey binnensmonds. Ellis ging weer met haar hand over zijn bol, liep daarna de straat over en stapte in haar auto. Terwijl ze wegreed, zwaaide ze naar Mickey, maar hij lette niet op haar. Hij bleef voor zich uit staren, wachtend op zijn vader. Deze arriveerde vijf minuten later om erachter te komen dat Mickey niet meer op het muurtje zat.

Hoofdstuk 1: Leer de spelers kennen

§

Ik werd wakker met een kater. In die periode gebeurde dat wel vaker. Wakker worden in de wetenschap dat je een emotioneel wrak bent, een cliché dat zich elke dag herhaalde. Nog voordat ik uit bed kwam, had ik al een sigaret aangestoken. Uit voorzorg ligt er altijd een pakje Gauloises op mijn nachtkastje. Als er geen pakje ligt, dan bestaat er een grote kans dat ik de rest van mijn dag in bed zal spenderen. Ik keek naast me. De plek waar mijn vriendin sliep, was leeg. De matras voelde nog warm aan, ver kon ze niet zijn. Na de tweede teug van mijn sigaret werd ik helder van geest en hoorde ik gerommel op de logeerkamer. Aangezien ik in het verleden meer vriendinnen heb gehad, was het ritueel me niet totaal onbekend. Ik stond op met de sigaret tussen mijn lippen. In mijn adamskostuum liep ik de logeerkamer binnen en zag haar in een uitzinnige bui kleren in twee grote koffers gooien. Best grappig om te zien, aangezien zij twee dagen eerder het hele zootje netjes had gestreken. Nu lagen de kleren als gebruikte vodden door elkaar in de koffers. Ik benaderde haar voorzichtig. Vluchtig rook ik haar au de toilette die de avond ervoor sterker aanwezig was.

‘Suzanne... kunnen we erover praten?’ Ze nam geen pauze van haar inpakrazernij en zei met een stem die uitgeput klonk: ‘Je hebt me gisteren voor de zoveelste keer belachelijk gemaakt, ik heb genoeg van je.’

‘Schat, het was maar een grapje.’ Ze stopte met inpakken en keek me recht aan met haar heldere blauwe ogen. Ogen die je ziel bereiken en je volledige geestelijke gesteldheid kunnen breken. De kracht van die vrouw is ongekend.

‘Alles is een grap in jouw beleving, Benjamin, wordt eens volwassen, godverdomme.’

Er was zoveel wat ik op dat moment had kunnen zeggen, maar ik hield wijselijk mijn mond. Ik liet haar alleen en gaf aan dat ze alle tijd kon nemen die ze nodig had. Haar reactie was dat ze zo snel mogelijk uit mijn leven wilde verdwijnen.

Het is natuurlijk niet niks als een vriendin je verlaat, maar dat heeft ook veelal te maken met mijn karakter. Ik heb bijvoorbeeld nooit echt ergens om gegeven. Ik heb een opleiding voltooid als boekhouder, maar ik heb nooit in het vakgebied gewerkt. Sinds mijn jeugd ben ik al suïcidaal, echter heb ik nooit de moed gehad om mezelf van kant te maken, daar ben ik een te groot watje voor. Om mijn frustraties deels te uiten, ben ik sinds mijn vijftiende lid van een amateurtheater. Ik maak nu al vijftien jaar producties met hun, al is een groot succes uitgebleven. Als acteur kan ik iemand zijn die ik in het echte leven nooit kan zijn. Het geeft me de kans om mijn donkere gedachten te overleven. Begrijp me niet verkeerd, ik vraag niet om een donkere kant, maar het is een deel van mijn hersenen dat ik niet onder controle heb. Zo nu en dan drijft die donkere wolk door mijn hoofd en wil het alles vernietigen wat op zijn pad komt. Hoe meer ik het gevoel onderdruk, des te sterker de drang voor agressief gedrag naar boven komt. Acteren is het enige middel dat me mijn depressiviteit tijdelijk doet vergeten.

De avond voordat mijn vriendin me ging verlaten, had ik een optreden met de theatergroep. De groep is zelfs zo amateuristisch dat ze nog niet eens een originele naam kunnen bedenken: “Amateurtheater Steengroeve”. We

deden een theaterproductie van de film Blue Velvet. Het was een gewaagd stuk, maar ik had de regisseur overtuigd van mijn standpunten. Het was het eerste optreden van dat stuk en we werden overrompeld met een staande ovatie. Het was een daverend succes. Na afloop gingen we met de gehele groep naar ons stamcafé “Titus”. Er werd uiteraard teveel gedronken. Wat begon als een leuke avond eindigde in een catastrofale ramp. Ook al wist iedereen van mijn drankprobleem af, ze hoopten altijd dat ik me zou inhouden. Helaas voor hun, eindigde ik dansend op de tafel. Tevens maakte ik pijnlijke opmerkingen over mij en Suzanne. De dag erna zou ik er spijt van hebben. Het was de zoveelste keer dat ik haar vertrouwen in mij had geschonden en de maat was vol bij haar. Ik kon haar geen ongelijk geven. In een gezelschap ben ik vaak de eerste en de enige die de rest van de groep een beschaamd gevoel geeft.

§

Twee uur nadat zij was vertrokken, zat ik met een kop koude koffie op de bank. Ik staarde voor me uit en dacht aan van alles. Niet dat alle gedachtes een houvast hadden. De helderste gedachte was nog wel dat het tijd werd om me aan te melden voor een praatgroep voor alcohol- en drugsverslaafden. Een advies dat ik al van velen had gekregen, maar niet had opgevolgd. Ik pakte de kop koffie in mijn handen en nam een slok. Zodra ik de koude drab proefde, spuugde ik het gelijk weer uit. Het was tijd voor verandering. Dit realiseerde ik me op een maandagochtend

terwijl ik in mijn ochtendjas op een oude sofa vieze koffie probeerde te drinken. De meeste mensen waren op dat moment naar hun werk of gingen naar school. Ik was de werkeloze nietsnut die nog steeds geloofde in een glorieuze carrière als acteur. Het werd tijd dat ik orde op zaken ging stellen.

Mijn plan was om die maandag, 3 oktober 2011, nog iets geregeld te krijgen. Een koude douche zorgde ervoor dat ik in een heldere staat de buitenlucht kon betreden. Ik bekeek mezelf eens goed in de spiegel. Die lange vettige haren moesten weg, de baard van drie dagen glad geschoren en mijn ondergoed was aan vervanging toe. Witte broekjes met gaten erin konden echt niet meer. Het scheren kon ik zelf nog wel, al was het scheermesje te bot. Met geluk wist ik te voorkomen mezelf te snijden. Voor de rest van mijn verbetering moest ik naar het centrum gaan, te beginnen bij de kapper.

In geen tien jaar had ik een kapper gezien. Sinds mijn twintigste is mijn haar zonder gebruikmaking van een schaar blijven groeien. Ik koos een zaak die ik in mijn leven al duizend keer had gepasseerd, echter had ik er nog nooit een voet binnen gezet. Het was het soort waar je zonder afspraak terecht kon. Als ik ergens een hekel aan heb, is het wel aan afspraken maken. De flinke meid achter de balie gaf aan dat er plaats was. Ze keek naar mijn haar. Ze bekeek me alsof ik een belastingonderduiker was. Iemand die al die tijd onder zijn verplichtingen uit was gekomen. *Trut*, dacht ik. Wie ben jij om over mij te oordelen?

Ze begeleide me naar één van de drie wasbakken. Nadat ik plaats had genomen, mocht ik mijn hoofd achterover

buigen en begon het warme water te lopen. Een korte gedachte van angst kwam mijn hoofd binnen. Terwijl het water door mijn haar liep, dacht ik aan wegrennen. Iemand wilde mijn mooie lokken kapot maken! Toch bleef ik zitten, zelfs toen ze de shampoo in mijn haar begon te masseren, bleef ik rustig. Het voelde lekker aan, rustgevend zelfs. Ik had nooit gedacht dat ik mijzelf zover had kunnen krijgen. Tijdens het aanbrengen van de shampoo voelde ik af en toe haar dikke borsten tegen mijn hoofd duwen. Vanwege mijn lichtelijke afkeer van dikke vrouwen, heb ik altijd graatmagere vriendinnen gehad, maar toen die warme boezem mijn hoofd raakte, welder zich een kleine erectie op. De erectie bleek van korte duur, want toen ze mijn haar afdroogde en ik haar opgezwollen gezicht zag, veranderde mijn geilheid in medelijden.

Ik gaf de kapster met het Jabba de Hut postuur de vrije hand. Mijn lange manen werden afgeknipt en er bleef een kort kopje over. Gemillimeterd met een korte kuif. Het zag er zeer zeker niet slecht uit. Ze veegde de haarrestanten uit mijn gezicht en haalde het doek weg.

Vijfenzeventig euro voor een half uur knippen, *wat een aanfluiting*, dacht ik bij mezelf en ik realiseerde me dat ik de afgelopen jaren veel geld had bespaard op het gebied van uiterlijke verzorging. Net voordat ik naar buiten liep, zag ik een tafeltje met een aantal flyers erop. Eén van de flyers betrof een soort AA praatgroep, al noemden ze het niet zo. “Tijd voor verandering”, daarmee adverteerden ze. Het klonk als een reclame voor een of andere parochie die geen gelovigen meer bij elkaar kon krijgen. Ik las verder: “elke maandagavond om zeven uur in het gemeentehuis”. Ik keek op mijn horloge en het was vier uur. Aangezien

het gemeentehuis ook in het centrum van Steengroeve ligt, besloot ik bij één van de vele fastfoodketens iets te gaan eten en daarna te gaan kijken of een praatgroep als deze mij zou aanspreken.

§

Het leuke aan fastfoodrestaurants is dat je als lichtelijk alcoholverslaafde een geheel andere kant van verslaving ziet. Grote porties werden besteld door hijgende nijlpaarden, die elke dag twee familiemenu's naar binnen werken. Ze nemen hun Michelinkinderen mee en achteraf vragen ze zich af waarom nou juist hun kind diabetes krijgt.

Het hamburgermenu dat ik bestelde was eerder koud dan warm. De frites hingen er slap bij en de Cola bleek meer water dan suiker te bevatten. Ik had zin om er over te klagen, maar ik hield me in. Het meisje achter de kassa, volgens mij pas zestien, zag er fragiel uit. Ze droeg een buitenboordbeugel en had haar haren in een verplichte staart. Ik kon de ontevredenheid van haar gezicht aflezen. De mascara boven haar bruine ogen was te klonterig en ik detecteerde een kleine veeg. Als ik mocht raden, had ze vijf minuten voordat ze mijn bestelling had opgenomen nog zitten huilen. Hoogstwaarschijnlijk had ze slechte kritiek gekregen van haar manager - een opgezwollen vetzak met een zendertje in het oor - en had ze haar laatste waarschuwing gekregen. Nog één klacht van een klant en ze zou eruit liggen. Ze zou naar huis gaan en haar ouders opnieuw moeten uitleggen waarom ze alweer ontslagen

was. Moederlief zou in huilen uitbarsten, terwijl vader haar een aantal keer met zijn riem sloeg. Uiteindelijk werd de druk haar te hoog, want ze verzweg ook nog eens dat ze vier weken zwanger bleek te zijn van een jongen uit haar klas. Dat en de slechte rapportcijfers zouden haar drijven tot een wanhopige zelfmoord. Nee, voor het welzijn van dit lieve breekbare meisje maakte ik een uitzondering. Ik hield mijn mond en at met tegenzin de volledige maaltijd op.

§

Met de flyer in mijn hand stond ik voor het gemeentehuis. Mensen liepen me voorbij en gingen naar binnen. Sommige hielden hun hoofd omlaag, waarmee ze hun schaamte kenbaar maakten. Ik zuchtte eens diep en dacht na of ik dit wel zou doen. Als je bij zoiets naar binnen gaat, leg je natuurlijk je hele ziel bloot en dat is nou juist wat ik niet wilde. Op dat moment besloot ik het om niet te doen.

Terwijl ik me omdraaide en weg wilde lopen, stond er een dame van mijn leeftijd achter me. Het type; zwart haar, zwarte kleren en zichtbare tatoeages op haar armen. Hetgeen het contrast door de war haalde, waren haar glinsterende groene ogen, deze waren bij de rest van de verschijning ietwat misplaats. Ze zag dat ik een beetje geschrokken was vanwege het feit dat zij achter me stond. ‘Nieuw bloed?’ Ik verstond alleen “bloed” en raakte nog meer beangstigd. ‘Bloed?’ vroeg ik aarzelend. Ze begon te lachen en wees naar de flyer.

‘Nieuw bloed,’ herhaalde ze weer, ‘voor de bijeenkomst.’
‘Ah, ja natuurlijk. Ik stond net op het punt om uh... naar binnen te gaan.’ Ze knikte instemmend en we liepen samen naar binnen. Ze begeleide me naar één van de zalen in het gemeentehuis. Ik liep achter haar aan en bekeek haar manier van lopen. Ze had een bepaalde flair. De strakke leren broek zat als gegoten, het was te zien dat ze op haar gewicht lette, al kon het ook door iets anders komen. Het was moeilijk in te schatten voor me, maar ik zette mijn geld in op drugs.

In de zaal zaten ongeveer twaalf mensen, uiteenlopend van jong tot oud. Eén man was volgens mij al ver in de zeventig. Naast hem waren nog twee plaatsen beschikbaar, er waren vier rijen van elk vijf stoelen aanwezig.

‘Elize.’

‘Sorry?’

‘Mijn naam, Elize.’

‘Benjamin, aangenaam.’

De oude man naast mij begon te kuchen en slijm op te hoesten.

‘Dit is Frank, hij komt hier al tien jaar.’ Frank knikte vriendelijk, terwijl hij lichtelijk rood aanliep vanwege zijn hoestbui. De laatste persoon kwam naar binnen en gaf aan dat we konden beginnen.

‘Wie voert eigenlijk het woord?’ vroeg ik aan Elize. Ze gaf me geen antwoord. Ze stond op en liep naar voren.

‘Het is fijn dat jullie er allemaal weer zijn, ik zie drie nieuwe gezichten in de groep, welkom. Voor wie mij nog niet kent, ik ben Elize. Ik organiseer deze bijeenkomsten nu ongeveer een jaar. Na het overlijden van Thomas Kern vorig jaar, de oprichter van dit alles, heb ik het stokje

overgenomen. Thomas heeft mij drie jaar geleden van de ondergang gered. Ik snoof alles wat los en vast zat en heb een paar keer tegen het randje aangezet. Met de hulp van Thomas en andere personen binnen deze groep kan ik met trots zeggen dat ik al meer dan een jaar niet meer gebruikt heb. Maar genoeg over mij, ik wil graag van de nieuwe mensen horen wat jullie hiernaartoe heeft gebracht.’

Terwijl ik de introductie van Elize aanhoorde, realiseerde ik me pas dat ik helemaal niet onder de zwaar verslaafden viel, maar onder de categorie diep ongelukkig.

Het gekuch van Frank irriteerde me en ik raakte afgeleid.

De twee nieuwelingen hadden zojuist hun standaard speech gegeven. “Ik ben die en die en ik ben al zoveel jaren verslaafd.” Ik hoorde Elize mijn naam zeggen, maar het drong niet tot me door. Ze probeerde het nogmaals, ‘Benjamin?’ Verstrooid keek ik op en wees naar mezelf.

‘Ja, jij’, ze lachte ingetogen, haast flirtend. Alle ogen waren nu op mij gericht. Aarzelend stond ik op, niet helemaal klaar om mijn verhaal te delen met dit onbekende volk. Ik dacht er even over na om een karakter te spelen, iets waar ik goed in ben, maar koos ervoor om zo eerlijk mogelijk te blijven, een unicum voor me.

‘Mijn naam is Benjamin Croque en ik ben acteur.’ Ik nam een adempauze en de mensen verwelkomde me met een “Welkom Benjamin”. Ik glimlachte vriendelijk en gaf aan dat ik nog niet klaar was.

‘Ik ben al jarenlang depressief en drink op een regelmatige basis. Acteren houdt me op de been. Zonder acteren kan ik niet leven, want tijdelijk iemand anders zijn, ook al is het vaak voor een korte periode, geeft me kracht om verder te

gaan.’ De zaal werd er stil van, daar waar de meesten hun verslaving haalden uit het potje drugs en alcohol, was het verrassend dat deze jongeman een compleet andere tak van verslaving had: de verslaving om niet jezelf te willen zijn.

Elize sprong meteen in op mijn verhaal.

‘Ben je op dit moment ook iemand anders, acteer je nu?’

De vraag verraste me. Ik schudde voorzichtig mijn hoofd.

‘Dit is puur mijzelf, ik had me hierop niet kunnen voorbereiden.’ Ze lachte wederom op een schattige manier.

‘Graag wil ik een applausje voor Benjamin, het is knap dat hij zijn verslaving hier met ons wil delen.’ Wat volgde was een staande ovatie. *Hoe dubbelzinnig wil je het hebben?*

De rest van de avond hoefde ik het woord niet meer te voeren. De oude rotten binnen de groep vertelde hun ervaringen van de afgelopen week. Twee uur luisteren naar mensen die ergens vanaf proberen te blijven kan best langdradig zijn. Het enige wat ik miste, waren koekjes en koffie. De meeste hadden hun eigen thermosfles meegenomen. *Wat verwacht je ook bij een gratis bijeenkomst?*

Na afloop praatte een aantal mensen nog met elkaar, terwijl anderen naar huis gingen. Ik liep ook rustig richting de uitgang. Ik bleef staan bij een prikbord. Hier hingen een schema voor de bijeenkomsten en wat lokale advertenties. Maar hetgeen mijn aandacht vasthield was een poster van een vermist kind. Ik had de poster al meerdere malen zien hangen in supermarkten en langs de weg, echter had ik niet veel aandacht aan de melding geschonken. De jongen,

Mickey van elf, was al meer dan een maand vermist. Onder zijn foto stond een bericht van zijn ouders:

“Sinds 30 augustus is onze lieve zoon Mickey van Dalen is zonder enig spoor verdwenen. Graag komen wij in contact met mensen die hem eventueel herkennen of na 30 augustus nog hebben gezien.”

Eronder stond het telefoonnummer van de ouders.

‘Erg, hè.’ Opnieuw schrok ik van Elize, die weer achter me stond. Deze keer lachte ze niet. Ik knikte zwijgend. ‘Ik heb het gedeeltelijk op het nieuws gevolgd. Mickey is autistisch en zat te wachten op zijn vader die hem zou ophalen van school. De lerares had hem nog gezien en hem een lift aangeboden, maar hij bleef stug wachten op zijn vader. Hij zou vijf minuten alleen zijn geweest. Toen zijn vader bij de school aankwam, zat Mickey niet op het muurtje van het schoolplein. Al snel werden hulpdiensten ingezet, maar elk spoor van Mickey bleef uit.’ Ik zag dat Elize emotioneel werd. ‘De ouders zijn niet rijk en er is geen bericht van losgeld gekomen. Zolang er geen lichaam is gevonden, is er nog altijd hoop.’ Ik zweeg en sloeg mijn arm om haar heen.

‘Laten we het beste ervan hopen, meer kunnen wij ook niet doen.’ Ze drukte haar gezicht tegen mijn borst en zei zachtjes: ‘Die machteloosheid maakt het geheel nog triester.’ Voor een moment zwegen we allebei, terwijl ik doelloos staaarde naar de foto van een lachende Mickey. Zijn bruine ogen, sproeten en bloempottenkapsel deden me denken aan een zwaktepunt voor pedofielen. Ik mag niet oordelen, maar het is een grote kans dat één of andere

zieke geest het joch had meegenomen. Mijn gedachtegang werd onderbroken toen Elize omhoog keek en vroeg of ik nog zin had om ergens koffie te gaan drinken.

§

Voor de beste koffie moet je bij Titus zijn. Vers gemalen koffiebonen rechtstreeks uit het hart van Columbia, tenminste, als ik Willy - de vaste barkeeper - mocht geloven. Vaste klanten kenden het echte geheim. De koffie werd goedkoop ingekocht bij een groothandel. Wat de koffie bij Titus zo lekker maakt, is dat ze een vleugje kaneel of karamel toevoegen, dat je het gevoel geeft dat het elke dag kerstmis is. Al kan ik me geen leuke kerstmissen herinneren. *Hmm mm*, kwam uit de mond van Elize nadat ze een slok van de koffie had genomen. Ze wees met haar vinger naar de koffie en maakte gebaren van hoe lekker ze het wel niet vond. Dat vind ik ook weer zo een typisch gebaar gehaald uit de Amerikaanse cultuur: op een overdreven manier kenbaar maken dat je iets lekker vindt. Elize had al meteen een minpunt. Er was nog niet echt een pluspunt uit onze avond gekomen, dus bleef ze in de min staan. Wegens mijn hoge standaarden is het lastig voor iemand om ver in de plus te komen. Maar de avond was nog jong, wellicht kon ze me verrassen.

‘Croque. Aparte naam. Weet je waar het vandaan komt?’

Oh nee, weer een minpunt.

‘Ik heb geen idee, ik weet dat mijn opa een Fransman was, maar of mijn naam zijn oorsprong heeft in Frankrijk is nog maar de vraag. Ik heb niet zo’n zin om in mijn verleden te

zoeken. Het gaat om het heden waar ik mijn weg moet vinden.’

‘Welke weg wil je nemen?’

‘De weg van ultieme vrijheid en rust van alle verplichtingen.’ Elize keek me dromerig aan.

‘Ah, de weg die iedereen wel zou willen bewandelen, zo weinig zielen die hem weten te vinden.’

‘Nee hoor, deze weg weet elke ziel uiteindelijk te vinden, iedere ziel vindt de uitweg.’ Ze zweeg, ze wist precies welke noot ik speelde. Normaal, als ik indruk probeerde te maken op een vrouw, speelde ik een romantisch figuur. Geen Don Juan, maar toch minstens een George Clooney type charmeur. Bij Elize bleek ik mezelf te spelen, in ieder geval een variatie van mezelf. Of het kwam door haar eigen donkere aura, ik kon het niet bepalen.

‘Ik heb de uitweg al een paar keer gezien, maar heb hem nooit genomen. Ik werd altijd op het laatste moment op een ander pad gezet.’ Ik keek naar haar armen en zag geen littekens. ‘Daar vind je geen routeaanwijzingen, Benjamin.’ Ze gooide haar lange zwarte haar voorover en het kwam terecht in het koffiekopje, gelukkig was het leeg. Ze maakte een plek vrij op haar achterhoofd en ik zag een groot litteken aan de rechterkant.

‘Schotwond?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Nee, spijkerpistool.’ Mijn ogen werden groter en mijn mond viel van verbazing een stukje open, er werd een troef gespeeld die ik niet zag aankomen, ze had deze reactie verwacht. ‘Het is een goede conversatiestarter voor een eerste date, de meeste mannen rennen na het zien van het litteken weg. Maar zo te zien, zit jij er nog.’

Het zou wel komen doordat ik zo verdoofd door het leven

ging dat ik niet eens gedacht had aan wegrennen. Aan de andere kant was ik benieuwd naar het verhaal dat erachter zat. Het enige nadeel zou zijn dat ik het verhaal moest aanhoren, want ik heb een concentratiespan van een ADD kind in een spelcomputerwinkel. Toch liep de vraag als langzame diarree uit mijn mond. Het smaakte niet aangenaam om te vragen, al had Elize het niet in de gaten. Ik zag aan haar blik dat ze het verhaal “graag” wilde vertellen.

In een grijs verleden, voordat ik met drugs aan de slag ging, had ik een totaal ander leven. Ik was 21, drie jaar gelukkig getrouwd en moeder van een twee jaar oude dochter. Mijn partner was manager bij een callcenter en ik had een parttime baan in een kledingzaak. We hadden een vrijstaand huis gekocht, met twee degelijke auto's in de garage. Je weet wel het standaard burgerlijke cliché, maar ik was content, gelukkig zelfs. In de weekenden waren Robert en ik bezig in het huis, er moest veel gedaan worden. Een zaterdag in juni maakte van al het moois om me heen een vreselijke hel.

We waren bezig met het renoveren van de zolder. Robert en ik maakte met een spijkerpistool gipsplaten vast aan de houten balken van het plafond. We hadden een uur van tevoren onze kleine Lilly in bed gelegd en we wisten niet beter dan dat ze haar middagdutje deed. We hadden haar niet horen opstaan. Ze wilde komen kijken waar haar ouders mee bezig waren. Ze liep de gammele zoldertrap omhoog, een trap die we nog moesten maken. Het enige wat we hoorden was het kraken van de trap, gevolgd door een harde knal. We lieten alles uit onze handen vallen om

te kijken wat er aan de hand was. Nog op de dag van vandaag verwijt ik mezelf dat we niet eerder iets aan die trap hadden gedaan. Al honderd maal had het stomme ding het gewicht van twee volwassen mensen gehouden, maar net als een tweejarig kind van nog geen tien kilo erop loopt, juist dan moest het misgaan. Ze noemden het lot, ik noem het ziekelijke pech.

Robert sprong over het gat en rende als een waanzinnige naar beneden. Ik stond verstijfd boven het gat en keek naar beneden en zag mijn dochter liggen, ze gaf geen teken van leven. Robert nam haar levenloze lichaam in zijn armen. Met tranen in zijn ogen keek hij omhoog en schudde zijn hoofd. Mijn engeltje... Ik nam het op als mijn schuld, als vrouw van het huis moet je dergelijke gevaren kunnen voorzien. Echter had ik het niet gezien en zag mezelf niet als een capabel, weldenkend mens. Zonder na te denken liep ik terug naar de plek waar wij het gereedschap uit handen hadden gelegd. Het spijkerpistool dat Robert vijf minuten daarvoor nog had gebruikt, stak nog steeds in het stopcontact. Ik pakte het op van de vloer en ging weer staan. Tranen liepen over mijn gezicht, ik was er klaar voor. In een minuut tijd wist ik de keuze te maken tussen leven en dood. Rationeel denken zat er niet meer in. Het moest gebeuren.

Ik duwde het spijkerpistool hard tegen mijn slaap en sloot mijn ogen. Met mijn vinger zette ik kracht op de knop van het pistool en duwde deze in...

Een wit licht omringde me, overtuigd dat ik onderweg was naar een betere plaats, een plaats waar mijn dochter ook zou zijn. Helaas had ik het mis. Ik werd versuft wakker en het witte licht bleek een ziekenhuiskamer te zijn. Een arts

deed mijn oogleden open en scheen met een lampje in mijn pupillen. “Ze is wakker”. Met een wazige blik keek ik om me heen. Ik hoorde de stem van mijn vader. Hij sprak hoopvol. Tevens hoorde ik gehuil, terwijl mijn zicht beter werd, zag ik dat het mijn moeder was, die met een tissue haar tranen droogde.

‘Lieverd?’ sprak ze. ‘Het is een wonder.’ Ik zag een kalender in de kamer hangen en die gaf augustus aan. Met een traagheid in mijn stem vroeg ik aan mijn ouders: ‘Hoe lang?’

Mijn ouders zwegen en bleven me als een stel zee-egels aankijken. ‘Hoe lang!?’ Deze keer op een fellere toon. ‘Bijna drie maanden.’

‘Lilly! Waar is Lilly? Ik wil mijn lieve Lilly!’

Mijn vader pakte voorzichtig mijn hand vast.

‘Lilly is dood, we hebben haar drie maanden geleden begraven.’ Hij begon ook te janken. Ik trok mijn hand weg van de zijne en voelde aan mijn hoofd. Ik vond het litteken en realiseerde me dat ze me gered hadden.

‘Hoe?’ De dokter was nog aanwezig en legde me uit dat het spijkerpistool een terugslag had gegeven waardoor de spijker niet door mijn slaap was gegaan maar naar achteren was geschoten. Dankzij dit “wonder” had de spijker geen schadelijke zenuwen geraakt en was er geen sprake van hersenbeschadiging. De dokter gaf aan dat hij nog een paar dingen wilde nakijken en als dan alles in orde was, mocht ik in de loop van de week naar huis. Ik vroeg naar Robert. Mijn ouders vertelden me dat hij zichzelf na de dood van Lilly had laten opnemen in een psychiatrische inrichting buiten Steengroeve. Tot op heden heeft hij geen woord meer gesproken en is hij een geest

van de man die hij ooit was. We zijn officieel nog getrouwd.

Een jaar heb ik bij mijn ouders gewoond. Het zijn schatten van mensen, maar na een tijdje werd ik de overbezorgdheid moe. Op een dag ben ik vertrokken en heb mijn intrede gedaan in een goedkoop flatje hier in het centrum. Niet lang daarna begon mijn echte verwerkingsperiode. Vijf jaar lang leefde ik in een orgie van drank, drugs en gewelddadige seks. Een groot deel ben ik kwijt, allemaal black-outs. Tot ik op een dag Thomas Kern ontmoette. Eerst had ik hem genegeerd, dacht dat het weer de zoveelste “weldoener” was, die me achteraf alleen maar wilde neuken. Op een gegeven moment ging ik op zijn verzoek in om plaats te nemen in zijn praatgroep. Hij bleek de aardigste man te zijn die ik ooit had leren kennen. Hij hielp me er bovenop. Toen hij stierf aan leverkanker, heb ik mezelf beloofd om zijn kennis mee te nemen en andere zielen te helpen met hun pijn.

‘En dat brengt ons nu in een café waar ik mezelf volledig bloot geef aan een eigenlijk nog totaal onbekende.’

Ik was verbijsterd. Haar verhaal deed me wel wat. Het was niet zo dat ik in een weke huilebalk veranderde, maar het leed kwam aan. Ik besloot om er niet op door te vragen, ik zag aan haar dat ze met het onderwerp klaar was. Ik bestelde nog twee koppen koffie, die dronken we in stilte op. We voelden op dat moment elkaar aan. We wilden allebei niet praten en dat accepteerden we van elkaar. Ik vroeg Willy om de koffie op mijn rekening te zetten. Hij gaf me een duim omhoog. Op die rekening stond ook

nog de drank van de voorgaande avond. Ik vroeg Elize of ik haar naar huis kon brengen. Ook al was ik zonder vervoer en wist ik niet waar ze woonde, ik wilde haar toch naar huis brengen.

‘Dat is prima, mijn appartement is tien minuten hiervandaan.’ Dat viel nog reuze mee, ik had er best een half uur voor uitgetrokken.

Onder het lopen kwamen we Mickey weer tegen. Deze keer hing zijn gezicht op een kartonnen plaat aan een lantaarnpaal. We maakten wat prietpraat, al zaten er niet echt interessante onderwerpen tussen. Vragen zoals: “Wat is je favoriete eten?” en “Waar ga je graag op vakantie?” Aan de andere kant zijn dit vragen die je vooral vraagt aan mensen die je nog niet zo goed kent. Je gaat vissen, kijken waar de interesses liggen. Ergens in het proces hoop je dat je dobber ondergaat en je een fascinerend onderwerp vindt. Tijdens onze wandeling bleef het echter bij chili con carne en Nieuw-Zeeland.

Terwijl we bij haar appartementencomplex aankwamen, volgde de tekst: “hier woon ik.” Het was donker en ik kon er niet veel van maken. Een duister blok met weinig verlichting, ondergespoten met de felle kleuren van graffiti ondertekend door een artiest die zichzelf “The Wall” noemt. Ik bedankte Elize voor een leuke avond en gaf tevens aan dat ik haar openheid waardeerde. Iets wat zij aan de andere kant niet zou kunnen zeggen.

‘Het is fijn je ontmoet te hebben, Benjamin Croque, ik hoop je volgende week weer te zien bij de groep.’ Ze gaf me een knuffel, een kus bleef uit. ‘Kom goed thuis’, waren de laatste woorden die ze zei voordat ze naar binnen ging. Ze zwaaide en sloot de deur. Na het vertrek van Suzanne

had ik niet echt zin om een nieuwe relatie te beginnen, al had ik op dat moment wel gehoopt dat Elize me naar binnen zou vragen. Ze had iets dat mij aantrok, een pijn die we allebei deelden wellicht. Ik wachtte zelfs nog een minuut bij de deur, mocht ze van gedachten veranderen... Er gebeurde niets. Teleurgesteld begon ik te lopen. Drie kwartier later kwam ik thuis aan in een verlaten huis. Ik bespeurde nog een zweem van Suzanne's parfum in de woonkamer. Het was niet de geur van een A-merk, meer de goedkope rotzooi die je bij elke drogisterij kunt kopen. Vermoeid liet ik me op de bank vallen en niet lang daarna viel ik in slaap.

§

De dagen erna bleef Elize door mijn hoofd spoken. Ik had haar geen telefoonnummer gegeven, stomme zet van me. Nu moest ik wachten tot maandag. Ik keek op Facebook of ze een account had, hopende dat ik op die manier contact met haar kon maken, maar helaas. Er stond wel een uitnodiging te knippen; Mark Leban wil je toevoegen als vriend. Een naam die ik al tien jaar niet meer had gehoord. Mark Leban was een oude vriend van de middelbare school. Twaalf jaar geleden had hij Steengroeve verlaten en was hij bij zijn vader in Zwitserland gaan werken, die daar een ski-resort had. Ik bevestigde de vriendschap en direct erop volgend, schoot het chatvenster omhoog. *'Hey Crocky, oude vriend, dat is lang geleden.'* Ik schrok er een beetje van dat Mark me meteen aansprak, van de honderd vrienden die ik in mijn lijst had, sprak er mij

nooit iemand rechtstreeks aan. Om hem niet te lang te laten wachten reageerde ik snel op zijn bericht.

'Markster, leef je ook nog? Hoe is het leven in Zwitserland?'

'Ik zou het niet weten.' Het irriteert me als een iemand niet meteen erbij vermeld wat ze wel aan het doen zijn of waar ze verblijven.

'Hoezo, waar hang je nou weer uit?'

'Raad eens.' Nee...

'Nou?'

'Jezus man, jij bent nog steeds die saaie lul van vroeger.'

'Gaan we nu al die kant op of ga je me nog iets zinnigs vertellen?'

'LOL, Croky, ik ben hier.'

'Hier in de zin van hier, levend?'

'Hier in de zin van, hier in Steengroeve. Ik ben weer terug.'

Ik wist even geen antwoord te geven, hoewel we vroeger een leuke tijd hadden gehad, het laatste jaar sprak ik niet veel meer met hem. Door een vervelende ervaring waren we uit elkaar gegroeid. Hij kreeg andere interesses en we raakten vervreemd van elkaar. Daar waar ik me bezig hield met acteren en schrijven van scripts, verdeed hij zijn tijd met uitgaan met zijn nieuwe vriendengroep. Achteraf kreeg ik vaak te horen dat hij zich had misdragen en nachten vast had gezeten. Er gingen zelfs geruchten dat hij een meisje van dertien had geslagen en daarna geprobeerd had haar aan te randen. Er is nooit echt iets uitgekomen en toen ik hem voor zijn vertrek ernaar vroeg, lachte hij alleen maar.

'Ben je er nog?'

'Ja, sorry, ik moest even naar het toilet. Sinds wanneer ben je weer hier?'

'Sinds gisteren, ik verblijf op dit moment bij mijn moeder, totdat ik een eigen plek vind.'

'Dat is mooi.'

'Zeg, zullen we eens een keer wat afspreken? Niet om het een of ander, maar ik heb je echt wel gemist.' Ik wou dat ik hetzelfde kon zeggen, dus ik zei het dan ook maar, al meende ik er geen woord van.

'Ik zou het heel erg leuk vinden om iets af te spreken.'

'Wat dacht je van komende zaterdag, bij Titus?' Titus werd zowat de plek voor alle afspraken, zo leek het.

'Prima, rond acht uur?'

'Perfect, dan zie ik je daar. Hasta la vista, Crocky.'

'Tot dan.' ***Offline***

Het feit dat Mark veelal quotes gebruikte die uit bekende Hollywood blockbusters kwamen, irriteerde me mateloos. Al met al merkte ik dat ik hem met een reden uit het oog was verloren. We waren allebei zestien toen we elkaar ontmoetten. We hadden een gezamenlijke interesse in muziek. Na school probeerde we onze eigen liedjes te schrijven, echter bleef het bij wat gepingel. We dronken bier en rookten wiet in Marks' garage, dat was voor ons eigenlijk al voldoende. Het was vooral allemaal erg relaxt. We maakten ons niet druk over de toekomst en leefden van dag tot dag. Twee jaar later zou er een einde komen aan die fijne tijd.